

isjekambriise, kus ta asjet piddas. Agga tõteggiat-
tele üllepea anti wahhest lubba teine teisele woõrakõ
miinna, keigeennamiiste pühhapäwa õhtul. Nenda
sündis, et Liso ühhe tõmaiasse läks, kus ta mitmele
olli tutwaks sanud; agga, tuppa astudes, kulis tem-
ma keiki surelt jutto aiawad, keik keled ollid liku-
mas, ja keikide filmist nähha, et wägga tõõsine luggu
käs, teised kui ehmatud, teised kui immeks panniad.
Noh, tulgo Jummal appi, ütles Liso, mis asja teil
on ni wõllusaste juttustada? Ja, tulgo käl
appi! Kuninga metsas on tont likumas, üks wägga
õäl ja hirmus wannamees, suur teiwäs käs, sellega
aiab rahwast tagga. — Tõggaüks teadis sebda asja
juttustada; õmmeti ep olnud ennam kui kolm tüd-
rokut, kes tedda filmaga näinud, needki nisuggused,
kelle nimmed rahwa suust ep olnud head kuulda, ja
kes mitmest asjast laitmisse wäärt. Üks liati olli
nende hulkas, liina tõrahwa laps, kelle nimmi Ka-
rolina. Ei se polnud tõteggia, ei kassina ello ar-

maõtaja, ei olnud temma sees uõtawa waimo egga
otsekõhest meelt; agga karwalaks olli õppind noelt,
ja karwalussega nõõdki pettis mitto teadmatta inni-
mest. Kuninga prouage ees temma armo leidis,
kui esõotsja temma ette widi, sest et koera filmnõggo
läks korda, pealegi olli temmal libbe keel ja julge
meel, ning õskas igga sama peäle ni karwalaste
wastada, et woõra innimesse meel kõhhe temma poolt
seisis. Ei temma kehruõsest ep olnud asja, agga
temma passus ja palkas teisi, et kui õhtule said,
temmale aitasid kebrata, ja temma õskaske need õlle-
watajad ni karwalaste melitada, et nendega arm tem-
ma pole joudis. Waat! selsammal Karolinal olli
sebda kolledat asja sündinud, kui kahhe teisega, kes
pea aego temma sarnatsed, kuninga metsas kõndi-
mas ollid. Liso kõhhe moistis, et se hirmoandia
wannamees ep olnud mu, kui selsamma, sebda tem-
mage seäl olli näinud, et agga temmale olli armo
tunnistanud, ja neid teisi kimbutanud. Selsammal